

De dierenpolitie
En het stekelige mysterie

Victoria Farkas

De dierenpolitie

En het stekelige mysterie

Met tekeningen van Els van Egeraat

moon

Lees ook van Victoria Farkas:
De dierenpolitie
De dierenpolitie – Op zoek naar de zeehondendief

www.moonuitgevers.nl

www.victoriafarkas.nl

Tekst © 2011 Victoria Farkas

Illustraties © 2011 Els van Egeraat

© 2011 Victoria Farkas en Moon, Amsterdam

Omslagontwerp Petra Gerritsen

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 1011 6

NUR 282

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Inhoud

Luizenbende	7
Gillende moeder	15
Porseleinen egels	20
Roze motorhelm	28
Stinkegels	34
Op egelvisite	43
Versiering	49
Kukeleku	54
Pannenkoeken met poedersuiker	60
Het Feestvarken	65
Exclusief	73
Bloemetjeste	81
Vier aanwijzingen en één ruzie	88
Dieren zijn feest	96
Boze broer	102
Luisvrij	108
Pijltjes, streepjes en bolletjes	112
Haviksnest	119
Oehoe, oehoe	122
Het bos in	129
Gesnapt	140
Weg	149
Gele pootjes	157
Ontmaskerd	167
Dierenbeschermers van het Jaar	175
Hieperdepiep HOERAAAA	179
Nawoord	185
Ongelooflijk bedankwoord	187
Egelweetjes	189
Tips voor een egelvriendelijke tuin	191

Luizenbende

‘We zijn er bijna, we zijn er bijna, maar nog niet helemaal.’ De stemmen van Merel en haar ouders kwamen hard boven de brommende motor van het knalrode autootje uit. De elfenhalve maand oude Teun kirde net zo hard mee, maar deed dat zo vals dat Merels moeder snel een koekje in zijn mond stopte. Teverden zongen ze verder. ‘... maar nog niet helemaal.’

Brok en Dappere Dodo, de twee honden, blaften keurig op de maat van het liedje mee.

Het was herfstvakantie en de familie Houtsma was op weg naar de Veluwe.

Zonder Beer. Want die zat thuis te sikkeneuren, samen met zijn luizen.

Eigen schuld, dikke bult, dacht Merel. Hij had best mee gemogen, ondanks de luizen, maar Beer had zijn hoofd – vol luizen – geschud. En nu zat hij thuis en was zij op weg naar de Veluwe, waar ze een week zouden blijven.

Om twaalf uur was Merel, meteen na school, rechtstreeks naar Beers huis gerend om te kijken wat er aan de hand was. In de kleine pauze, om halfelf, was hij naar huis gegaan en hij was niet meer teruggekomen. Merel had wel tien keer moeten aanbellen voordat Beer eindelijk naar de voordeur was gekomen.

Ongeduldig had Merel op het rode autootje aan de overkant van de doodlopende straat gewezen, klaar voor vertrek.

Beer had niet opengedaan. Hij had op een briefje geschreven dat zijn hoofd tijdens de pauze luis had gekregen. Beteuterd had Merel de met de hand geschreven Post-it gelezen, die Beer tegen de glazen dichte voordeur gedrukt hield.

Uit haar schooltas haalde Merel haar taalschrift en ze begon er ijverig in te schrijven: *Heb je luizenshampoo?* Ze hield het schrift voor de glazen deur en toen Beer het had gelezen, had hij zijn hoofd geschud.

Merel pakte haar taalschrift weer en schreef: *Ik vraag mijn moeder of we luizenshampoo hebben.* Merel liet het Beer lezen, maar nog voordat ze naar de overkant kon rennen, schudde Beer harder dan net zijn hoofd. Merel had haar overbuurjongen en beste vriend verbaasd aangekeken.

Snel krabbelde Beer iets op het blaadje: *Van luizenshampoo gaan de luizen dood.*

Merel gromde. 'Dat is juist de bedoeling, dombo.' Ze riep het zo hard dat Beer het zelfs door de dikke glazen deur heen kon horen.

Beer schreef alweer iets op het blaadje: *Luizen zijn ook dieren.*

Vragend keek Merel Beer aan. 'Dus?'

Alle dieren hebben het recht om te leven. Ook luizen, schreef Beer met slordige hanenpoten.

Merel tikte met haar vinger op haar voorhoofd. Ze was dol op dieren. Echt! Maar luizen! Haar vader was inspecteur bij de Dierenbescherming. Het was zijn baan om van dieren te houden. En ze te beschermen tegen

nare mensen die niet van dieren hielden. Merel was hartstikke trots op haar vader. Ze wilde later precies hetzelfde gaan doen. Maar ze had haar vader nooit iets horen zeggen over het beschermen van luizen.

Hoe kom je dan van die luizen af? schreef Merel in haar taalschrift.

Beer grijnsde. Uit zijn achterzak haalde hij een luizenkam tevoorschijn. Snel schreef hij iets op het briefje: *Ik kam ze eruit.*

Merel deed erg haar best om netjes te schrijven, maar dat viel helemaal niet mee. Op school had ze tenminste een tafeltje waarop ze haar schriften kon leggen, maar hier moest ze het doen met de deur. *Waar laat je ze dan?* *Ik leg ze op een wit papiertje en dan laat ik ze vrij in de tuin,* schreef Beer.

Merel rolde met haar ogen, maar moest toch een beetje lachen en schreef: *Dat zal je moeder fijn vinden!*

De moeder van Beer had op zijn zachtst gezegd een hekel aan dieren. Ze vond dieren vies, smerig, vuil, onsmakelijk, goor, ongemanierd en stinken. Als antwoord tekende Beer een lachend gezichtje. :-)

Wel jammer dat je niet mee kunt. Ik had me er heel erg op verheugd dat je meeinging.

Ik ook!

Sterkte met je luizenreddingsactie!

Beer had zijn duim opgestoken en nog snel *Veel plezier gekrabbeld.*

O, en sterkte met je moeder.

Beer had slechts gegrinnikt.

Een lik van Dodo op haar wang haalde Merel uit haar gedachten. Ze was in een tel terug in de auto, waar haar

ouders, broertje en de twee honden nog altijd aan het zingen, gillen en blaffen waren.

Woeeef, blafte Dappere Dodo.

Woeeef, blafte ook Brok.

‘We zijn er bijna, we zijn er bijna,’ zongen Merels vader en moeder.

‘Maar nog niet helemaal,’ zong Merel uit volle borst verder.

‘Jawel, we zijn er helemaal,’ zong Merels vader zo hard en vals dat Merel en haar moeder snel hun handen voor hun oren hielden. De honden jankten gezellig mee.

Hortend, stotend en piepend kwam de knalrode auto van de familie Houtsma voor een piepklein wit huis met rode luiken tot stilstand. Het huisje lag aan de rand van het bos.

‘We zijn er!’ zei Merels vader vrolijk, terwijl hij in het achteruitkijkspiegeltje keek. Merel zat dubbelgevouwen, met haar knieën in haar nek, en kleine Teun zat in zijn riante autostoel, waardoor hij de meeste plaats had. Ook Dappere Dodo en Brok hadden een plek op de achterbank veroverd en lagen scheten latend tussen Teuntje en Merel in.

‘Yeah,’ riep Merel. Snel kwam ze van de achterbank.

‘Wat een prachtig huis,’ zei de vader van Merel, terwijl hij zich uit de auto wurmde. Naast de auto rekte hij zich eens flink uit. Hij had het hele stuk gereden en was blij dat hij uit de piepkleine auto kon stappen.

Dappere Dodo en Brok stoven zo snel ze konden de auto uit en renden meteen langs het huisje het aangrenzende bos in.

‘Pap, wanneer is de prijsuitreiking ook alweer?’ Merels vader had vorige maand van Animali, de dierenwelzijnsorganisatie, een uitnodiging gekregen om in de herfstvakantie met het hele gezin op kosten van Animali naar de Veluwe te komen. Merels vader was een van de vijf genomineerde dierenbeschermers. Hij maakte kans om de titel van Dierenbeschermmer van het Jaar te winnen. Het was voor zijn werk als dierenbeschermmer, maar vooral omdat hij aan het begin van het jaar een aantal verwaarloosde paarden uit een ondergelopen weiland van de verdrinkings- en hongerdood had gered.

Thomas Houtsma glimlachte. ‘Vrijdag.’

‘Dat is pas over een week,’ zei Merel klagend. ‘Zo lang kan ik niet wachten.’

‘Technisch gezien is het al over zes dagen,’ zei Merels vader glimlachend, wat hem een stomp tegen zijn bovenbeen opleverde. ‘Au.’

‘Eigen schuld,’ zei Merel en ze stak plagend haar tong uit naar haar vader.

Thomas Houtsma draaide zich om naar zijn vrouw. ‘Die dochter van ons moet hoognodig weer een lesje leren. Doe jij het, of zal ik het doen?’

Merels moeder lachte. ‘Ik denk dat we het samen moeten doen.’

Merel rende gillend en lachend de tuin in, direct gevolgd door haar ouders.

‘We zullen dit varkentje eens flink wassen,’ riep Merels moeder.

‘Ik ben geen varkentje,’ gilte Merel, terwijl ze langs het huisje met de rode luiken naar de achtertuin rende.

Helemaal achter in de achtertuin, waar de tuin aan het bos grensde, haalde Merels moeder haar dochter in. Die liet zich snel boven op een hoge stapel bij elkaar geharkte bladeren vallen en gierde het uit. Merels moeder viel naast Merel op de bladerhoop en pakte haar dochter stevig vast om haar de bekende kieteldood te geven.

‘Genade, ik geef me over,’ riep Merel.

‘Dan is het goed,’ bromde Merels vader tevreden. Hij stond met Teun in zijn armen naast de bladerhoop. Terwijl zijn vrouw Merel de kieteldood gaf, was hij terug naar de auto gelopen om Teuntje uit zijn zitje te halen. Merel wilde net opstaan toen er achter hen zacht geritsel klonk.

‘Horden jullie dat?’ vroeg Merel, die snel overeind kwam. De oren van de twee honden stonden recht overeind.

‘Misschien is het een spook dat vooral in achtertuinen woont en opereert,’ fluisterde Merels vader op geheimzinnige toon.

Snel draaide Merel zich om en ze tuurde de achtertuin in. Ze zag niets. In elk geval niet iets wat het geritsel veroorzaakte en zeker geen achtertuinsspook.

Weer klonk geritsel.

‘Het kan een vogel zijn,’ opperde Merels moeder. ‘Een mereltje.’

Merel schudde haar hoofd. ‘Het is iets anders.’

‘Toch een achtertuinsspook?’ vroeg haar vader en om zijn woorden kracht bij te zetten, maakte hij een spookachtig geluid.

Merel liep in de richting waar het geluid vandaan gekomen was, met de twee enthousiaste honden achter zich aan. Ze keek naar links. Ze keek naar rechts. En toen zag ze hem. Of eigenlijk zag ze eerst de McDonald's-ijsbeker en daarna het diertje pas. Aan de achterkant herkende Merel het dier. Het was een piepkleine, magere egel.

Ook Brok en Dodo hadden het diertje in de gaten gekregen en Merel moest haar best doen om de twee nieuwsgierige honden uit de buurt van het egeltje te

houden. Gelukkig had haar vader wel overzicht op Dodo en Brok en zijn stem galmde over het grasveld. 'Dodo, Brok, hier.'

Ze kwamen meteen, waarna Merels vader de honden in het huisje bracht en de deur achter zich sloot.

'Een McFlurry-egel,' fluisterde Merel haast onverstaanbaar.

'Wat zielig,' zei Merels vader.

'Och, gossie,' riep Merels moeder uit.

'Ossie,' herhaalde Teuntje op zijn elf maanden oude manier.

'We moeten hem redden,' fluisterde Merel.